
Ένας Φόνος

της Λίλιαν Αναγνωστοπούλου

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα μικρό διήγημα της Λίλιαν Αναγνωστοπούλου που αποτελεί μέρος μιας σειράς διηγημάτων που πρόκειται να εκδόσει στο προσεχές μέλλον για να επισημάνει μέσα από αυτά καταστάσεις και προβλήματα που οδηγούν τη γυναίκα στη σημερινή της θέση. Τα διηγήματα αυτά είναι περισσότερο δημοσιογραφική καμπάνια παρά λογοτεχνική εργασία. Ο φόνος είναι ένας απελπισμένος μονόλογος μιας γυναίκας που τελικά επαναστατεί και σκοτώνει. Μια περίπτωση σαν κι αυτές που διαβάζουμε συχνά στις μικρές ειδήσεις των εφημερίδων.

Είναι Σάββατο. Μαύρο κι άραχλο Σάββατο... Ας ελπίσουμε ως τη Δευτέρα που θα πάω στη δουλειά μου να ξεμαυρίσει το μάτι μου. Θα βάζω τη μια κομπρέσα πάνω στην άλλη κι ο Θεός βοηθός. Και αν δε περάσει εντελώς το πρήξιμο και η μαυρίλα, χωρίς άλλο θάναι πολύ καλύτερα. Άλλωστε δεν θάνει η πρώτη φορά που με βλέπουν στο γραφείο με σημάδια από τα χτυπήματα του άντρα μου. Του άντρα μου... χα-χα-χα... κακοχρόνο νάχει... από τη μέρα που τυφλώθηκα και τον παντρεύτηκα δεν είδα άσπρη μέρα. Τι μ' έπιασε και τον στεφανώθηκα; Αφού φαινόταν ζόρικός και σκληρός από τον καιρό που είμαστε αρραβωνιασμένοι... πότε-πότε έκλαιγα με τη συμπεριφορά του... Τι στο καλό φαγώθηκα να τον παντρευτώ; Αλλά έτσι είμαστε εμείς οι γυναίκες. Το νταηλίκι το περνάμε για ανδρισμό. Ζόρικός; Ζηλιάρης κι απότομος; Ααα... μ' αγαπάει, πάει να πει...

Αφού φτάσαμε στο σημείο, εμείς τα κουτορνίθια, να στέλνουμε ερωτικές επιστολές σ' εκείνο το φονιά που έσφαξε με μαχαίρι δε ξέρω πόσες γυναίκες γιατί, όπως είπε, ηδονιζόταν να τις βλέπει να σφαδάζουν μεσ' τα αίματα... και κατόπιν έκανε έρωτα πάνω σ' αυτές τις δόλιες τις ετοιμοθάνατες... Και μεϊς τα ζώα, τα κτήνη, του στέλναμε κι ερωτικές επιστολές... Άντε βρες άκρη με τις ηλίθιες τις γυναίκες...

Αμ' εκείνος ο άλλος... ο παντρεμένος ηθοποιός... που πυροβόλησε την όμορφη φιλενάδα του γιατί τόλμησε να του πει ότι θέλει να διακόψει το δεσμό τους; ... Σα να λέμε, ο άντρας έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου στη γυναίκα-κτμήμα του... είτε γυναίκα του είναι, είτε φιλενάδα του, είτε κόρη του, είτε αδερφή του. Ακόμα δεν κατάλαβα γιατί είναι ελεύθερος και παίζει και στο

θέατρό του. Και από πάνω, πάμε εμείς τα ζώα οι γυναίκες... ναι, ξέρω, το ξανάπα... μα λίγο είναι όσες φορές κίαν το πω... και πάμε που λέτε, εμείς οι ηλίθιες στο θέατρό του και τον χειροκροτούμε κι αποπάνω...

Και τώρα τι κάνω εγώ; Τι να κάνω τώρα που την έπαθα; Με βρίζει και με χτυπάει σχεδόν κάθε μέρα... ιδίως όταν γυρίζει μεθυσμένος τα βράδια. Το καθημερινό μου μαρτύριο το ξέρουν μόνο δυο φιλενάδες μου. Δεν μου κάνει καρδιά να το φανερώσω ούτε στη μάνα μου. Της το κρύβω. Δεν μπορώ να τη πεθάνω μια ώρα αρχίτερα. Είναι χήρα κι έχει τη καρδιά της.

Δεν έχω αδέρφια, ούτε στενούς συγγενείς να πω το πόνο μου και ίσως να με βοηθήσουν... Κι έτσι αφέθηκα στη μοίρα μου...

Και σήμερα το πρωί μου έδωσε το ξύλο της χρονιάς μου και μου μαύρισε το μάτι μου με τη γροθιά του... και η αφορμή ήταν που τόλμησα να του πω πως δεν αντέχω πια τέτοια ζωή... κι ότι θέλω διαζύγιο. Ε αυτό ήταν. Έγινε θηρίο.

«Θα χωρίσουμε όταν εγώ θέλω, κι όχι όταν εσύ θέλεις... Ακούς εκεί... να σηκώσει μπαίρακι κι η Σούλα... Δεν γεννήθηκε στο κόσμο γυναίκα που θα με παρατήσει εμένα... εμένα το Μήτσο... Καλύτερα να σε σκοτώσω με τα χέρια μου παρά να φύγεις και να πας σε άλλον άντρα. Τ' ακούς; Αυτή τη προσβολή δε τη σηκώνει ο Μήτσο... σε σκοτώνω κακομοίρα μου... βάλτο καλά στο μυαλό σου...»

Και δεν είναι λόγια του αέρα αυτά. Τον ξέρω καλά τον άντρα μου... ο Θεός να τον κάψει, το κάθαρμο... Είναι άξιος να με σκοτώσει αν κάνω να φύγω από δω μέσα. Όπου και να κρυφτώ, θα με κυνηγήσει, θα με βρει και θα με σκοτώσει. Έτσι καταλαβαίνει το αντρικό του... - έτσι το νιώθει - να

με κάνει ότι θέλει... Ακόμα κι όταν με σκατεύει στο ξύλο... δεν τόχει για τίποτα... έπειτα από λίγο... να κάνει έρωτα μαζί μου... κι εγώ... πως να τολμήσω να του αρνηθώ;... για να με στείλει στο νοσοκομείο μια ώρ' αρχίτερα;

Να δεις πως το διάβασα σ' ένα περιοδικό αυτό; ... «Βιασμός από το σύζυγο»... Ας γελάσω... βιασμός βέβαια είναι... αλλά άντε να βρεις το δίκιο σου.

Και τώρα τι κάνουμε; Είμαι στριμωγμένη απ' όλες τις μεριές... Φοβάμαι μη με χτυπήσει στα χέρια και μετά δε μπορώ να εργαστώ... Δακτυλογράφος με σακάτικα χέρια δεν γίνεται. Στη δουλειά μου βρίσκω ένα αποκούμπι... και κάτι σαν ασφάλεια... Μ' έχει αποκόψει απ' όλες τις παλιές μου παρέες. Σπάνια βλέπω ως και τη μάνα μου... και μόνο όταν δεν έχω σημάδια από τα χτυπήματά του... τον κοινοχρονισμένο...

Γι' αυτό οι συνάδερφοί μου στο γραφείο είναι η παρηγοριά μου. Μου θυμίζουν πως είμαι άνθρωπος που εργάζεται και βγάζει το ψωμί του με το κεφάλι ψηλά... τρόπος του λέγειν φυσικά... γιατί τι απομεινάρια αξιοπρέπειας μπορεί να έχει μια γυναίκα που τη βρίζουν και τη χτυπάνε... κι από πάνω αφήνεται να της κάνει έρωτα... γιατί... «άντρας είμαι και το κέφι μου θα κάνω» ... όπως λέει και το τραγούδι.

Παναγιά μου... τί ταν αυτό; ... ωχ, μεθυσμένος πάλι γύρισε. Σκόνταψε στο χαλάκι της εξώπορτας και βλαστημάει...

«Σούλαααα... άνοιξέ μου, παλιοβρώμα... δεν ακούς που ήρθα; ...»

Χάθηκα. Άδικα έβαλα τις κομπρέσες... Θα με μαυρίσει πάλι στο ξύλο... Δεν το αντέχω άλλο... όχι... δεν το αντέχω... Θα πάρω το κοφτερό μαχαίρι της κουζίνας να υπερασπίσω τον εαυτό μου... βρε αδερφέ... δεν είμαι άνθρωπος;... Δεν έχω στον ήλιο μοίρα;... Όχι, δε θα τον αφήσω να με ξαναγγίξει... φτάνει πια... δε το μπορώ άλλο...

Στο ΚΗ' αστυνομικό τμήμα παρουσιάστηκε μια γυναίκα, η Σούλα Κακομοίρη, και δήλωσε ότι σκότωσε τον άντρα της πάνω σ' ένα καθγά τους. Η τίγρις - φόνισσα εστάλει στον εισαγγελέα για ανάκριση.